

Standard rozwoju kompetencji proinnowacyjnych uczniów kończących szkołę podstawową



CENTRUM EDUKACJI
OBYWATELSKIEJ



PROJEKT REALIZOWANY JEST PRZEZ:



PARTNERAMI PROJEKTU SĄ:



PROJEKT WSPIERAJĄ:



Projekt Szkoła dla innowatora współfinansowany jest ze środków Unii Europejskiej, w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Program Operacyjny Inteligentny Rozwój 2014-2020, Priorytet 2: Wsparcie otoczenia i potencjału przedsiębiorstw do prowadzenia działalności B+R+I, Działanie 2.4: „Współpraca w ramach krajowego systemu innowacji” PO IR, Poddziałanie 2.4.1. inno_LAB-Centrum analiz i pilotaży nowych instrumentów.

Spis treści

Standard rozwoju kompetencji proinnowacyjnych uczniów kończących szkołę podstawową 4

Czym jest standard rozwoju kompetencji?	4
Korzyści z wykorzystania standardu rozwoju kompetencji w monitoringu i ocenie kompetencji.....	4
Sposób uwzględnienia standardu w prawie oświatowym.....	5
Standardy rozwoju kompetencji	6
Współpraca	6
Zarządzanie sobą.....	7
Rozwiązywanie problemów	8
Samodzielność myślenia.....	9
Bibliografia	12

Standard rozwoju kompetencji proinnowacyjnych uczniów kończących szkołę podstawową

Czym jest standard rozwoju kompetencji?

Jednym z ważnych założeń, które stały się podstawą sformułowania niniejszych rekomendacji, jest przekonanie, że dobrze zaplanowany i wdrożony proces edukacyjny opiera się na jasno sformułowanych celach kształcenia, których realizacja jest regularnie monitorowana. Tak zdefiniowana praktyka dydaktyczna oznacza równoczesne oddziaływanie na różne aspekty pracy osób nauczających i uczących się, od projektowania po ocenę efektywności. Drugie, nie mniej ważne założenie, wiąże się z uznaniem, że zasadniczym celem edukacji jest nie tylko wyposażenie uczniów i uczennic w zestaw wiedzy i umiejętności związanych z różnymi dziedzinami wiedzy, ale przede wszystkim umożliwienie im rozwijania kompetencji przydatnych w całym życiu, także po zakończeniu formalnej edukacji. Dzięki temu będą mogli jak najlepiej wykorzystywać swoje zasoby na rynku pracy i poza nim. W tak zaprojektowanym środowisku szkolnym uczenie się to nie bierne przyswajanie wiedzy – jest ono zogniskowane na kształceniu kompetencji, czyli umiejętności i postaw.

Taka koncepcja nauczania wiąże się z odejściem od tradycyjnie pojmowanych ról nauczyciela i ucznia w szkole. W tradycyjnym modelu zasadniczym celem nauczania jest przekazanie treści, a następnie weryfikacja stopnia ich przyswojenia przez uczniów. Młodzi ludzie otrzymują zakres materiału do opanowania (informacje, koncepcje, umiejętności przedmiotowe), a ich sukces edukacyjny jest mierzony sumatywnie. Inne podejście wiąże się z koncepcją oceniania na podstawie standardów (ang. *standard-based grading*). Choć w nazwie (dobrze już osadzonej w literaturze przedmiotu) na pierwszy plan wysuwa się ocenianie, to koncepcja ta odnosi się do wielu różnych aspektów pracy nauczyciela i ucznia.

Najważniejszym elementem takiego podejścia do nauczania jest opracowanie dokładnego zakresu celów edukacyjnych odnoszących się do rozwijanych kompetencji. Spis kompetencji jest tylko pewnego rodzaju ramą, którą następnie wypełnia się bardziej szczegółowym opisem – tym właśnie są standardy. Tą zbiorczą nazwą określa się zapis oczekiwanych rezultatów (efektów) kształcenia na danym etapie (w roku nauki lub na etapie edukacyjnym). W odniesieniu do kompetencji proinnowacyjnych standardy będą opisywać oczekiwane efekty na poziomie umiejętności i postaw związanych z wiązkami kompetencji.

Korzyści z wykorzystania standardu rozwoju kompetencji w monitoringu i ocenie kompetencji

Na podstawie powyższych rozważań można stwierdzić, że monitorowanie i ocenianie oparte na standardach pozwala na opis prezentowanych przez uczniów kompetencji w odniesieniu do jasno sformułowanych celów i efektów oraz ich zmiany w czasie. Wprowadzenie takiego modelu pracy do szkół wiązałoby się z korzyściami dla uczniów, nauczycieli i całego środowiska uczenia się.

- Korzyści z perspektywy nauczycieli:
 - uwspólnianie oczekiwań wobec uczniów na poziomie klas i roczników – w ramach przedmiotu i międzyprzedmiotowo;
 - większa transparentność celów i zamierzonych efektów w pracy z uczniami;
 - trafniejsze i bardziej adekwatne planowanie uczenia w odniesieniu do faktycznie zdiagnozowanych potrzeb uczniów;
 - ułatwienie planowania interwencji;
 - dostosowanie tempa pracy do możliwości i potrzeb uczniów;
 - koncentracja na rzeczywistych, złożonych problemach.
- Korzyści z perspektywy uczniów:
 - zwiększenie poziomu odpowiedzialności za proces uczenia się;
 - możliwość monitorowania własnych postępów;
 - jasno określone oczekiwania i cele nauczania;
 - większa świadomość zasadności różnych działań edukacyjnych;
 - oceny jako pochodna celów uczenia się odnoszących się do transparentnych standardów;
 - wiele możliwości i sposobów wykazania się biegłością;
 - nauczanie umożliwiające każdemu uczącemu się rozwijania własnego potencjału i odnoszące się do indywidualnych potrzeb.
- Korzyści z perspektywy całego środowiska edukacyjnego:
 - umożliwienie ściślejszej współpracy między nauczycielami uczącymi pokrewnych i różnych przedmiotów;
 - transparentność celów i oczekiwań wobec uczniów w kontaktach z rodzicami;
 - budowanie środowiska wspierającego uczniów w wielu aspektach;
 - budowanie przekonania o ścisłym powiązaniu podejmowanych w szkole działań z prawdziwym życiem.

Jednak by zrealizować ten model w szkołach, należy nie tylko stopniowo wprowadzać do nich narzędzia służące monitorowaniu, ale przede wszystkim zadbać o zmianę postaw i przekonań nauczycieli związanych z ocenianiem.

Sposób uwzględnienia standardu w prawie oświatowym

Punktem odniesienia dla planowania i wdrażania uczniowskich celów edukacyjnych w polskich szkołach na wszystkich szczeblach jest podstawa programowa kształcenia ogólnego. Każdy szkolny przedmiot jest opisany szczegółowo na poziomie obowiązkowo realizowanych treści. w podstawie programowej wymienia się także najważniejsze ogólne cele kształcenia oraz rozwijane umiejętności, które dotyczą wszystkich przedmiotów nauczanych w szkołach. Cele ogólne kształcenia w szkole podstawowej są spójne z założeniami projektu *Szkoła dla innowatora*. w podstawie programowej kształcenia ogólnego możemy przeczytać następujące zapisy:

Kształcenie ogólne w szkole podstawowej ma na celu: [...]

4) rozwijanie kompetencji, takich jak: kreatywność, innowacyjność i przedsiębiorczość;

5) rozwijanie umiejętności krytycznego i logicznego myślenia, rozumowania, argumentowania i wnioskowania;

- 6) ukazywanie wartości wiedzy jako podstawy do rozwoju umiejętności;
- 7) rozbudzanie ciekawości poznawczej uczniów oraz motywacji do nauki;
- 8) wyposażenie uczniów w taki zasób wiadomości oraz kształtowanie takich umiejętności, które pozwalają w sposób bardziej dojrzały i uporządkowany zrozumieć świat;
- 9) wspieranie ucznia w rozpoznawaniu własnych predyspozycji i określaniu drogi dalszej edukacji;
- 10) wszechstronny rozwój osobowy ucznia przez pogłębianie wiedzy oraz zaspokajanie i rozbudzanie jego naturalnej ciekawości poznawczej;
- 11) kształtowanie postawy otwartej wobec świata i innych ludzi, aktywności w życiu społecznym oraz odpowiedzialności za zbiorowość;
- 12) zachęcanie do zorganizowanego i świadomego samokształcenia opartego na umiejętności przygotowania własnego warsztatu pracy [...].

Najważniejsze umiejętności rozwijane w ramach kształcenia ogólnego w szkole podstawowej to: [...]

- 3) poszukiwanie, porządkowanie, krytyczna analiza oraz wykorzystanie informacji z różnych źródeł;
- 4) kreatywne rozwiązywanie problemów z różnych dziedzin ze świadomym wykorzystaniem metod i narzędzi wywodzących się z informatyki, w tym programowanie;
- 5) rozwiązywanie problemów, również z wykorzystaniem technik mediacyjnych;
- 6) praca w zespole i społeczna aktywność[...].

Jak widać, zarówno cele, jak i umiejętności są spójne z elementami tworzącymi poszczególne wiązki kompetencji proinnowacyjnych opracowane w ramach projektu *Szkoła dla innowatora*. w tym sensie rozwijanie kompetencji proinnowacyjnych nie jest działaniem naddanym wobec pracy z podstawą programową. To działanie, które wskazuje kierunek, myśl przewodnią dla realizacji treści szczegółowych na każdym przedmiocie. w związku z tym proponujemy, by standard rozwoju kompetencji proinnowacyjnych został w pierwszej kolejności uwzględniony w rekomendowanych sposobach realizacji podstawy programowej.

Standardy rozwoju kompetencji

Współpraca

Współpraca to zdolność jednostki do podejmowania działań wspólnie z innymi i zespołowego dążenia do osiągnięcia określonego celu (Arkusińska, Bogusławska, 2022).

Na kompetencję współpracy składają się:

- umiejętność komunikacji;
- umiejętność podejmowania działań nastawionych na osiągnięcie synergii;
- umiejętność regulowania współpracy;
- indywidualna odpowiedzialność.

Uczeń kończący klasę ósmą szkoły podstawowej, jeśli posiada kompetencję współpracy:

W obszarze komunikacji:

- słucha z zaangażowaniem, parafrazuje wypowiedzi innych osób w grupie, wskazuje główne wątki wypowiedzi innych;
- formułuje wielozdaniowe, płynne, zrozumiałe dla innych wypowiedzi na znane sobie tematy;
- zadaje pytania pogłębiające rozumienie wypowiedzi innych w grupie;
- udziela konstruktywnych informacji zwrotnych uczniom w grupie; pozytywnie reaguje na informacje zwrotne otrzymywane od innych uczniów, wykorzystując je do własnego rozwoju.

W obszarze działań nastawionych na osiąganie synergii:

- biorąc udział w ustalaniu ról i obowiązków w grupie, nazywa mocne strony innych uczniów i wykorzystuje je w pracy zespołowej;
- wykorzystuje swoje mocne strony na rzecz realizacji zadań w grupie;
- docenia pracę innych członków grupy.

W obszarze regulowania współpracy:

- rozwiązuje konflikty pojawiające się w grupie;
- szanuje pozostałych członków grupy oraz wspiera ich w przestrzeganiu zasad;
- dostrzega inne punkty widzenia i stwarza przestrzeń do ich zaprezentowania;
- prowadzi w grupie wspólną refleksję nad sposobem pracy i jej efektami.

W obszarze indywidualnej odpowiedzialności:

- wykonuje swoje zadania w grupie rzetelnie i na czas;
- włącza się chętnie do wspólnej pracy;
- dokonuje samooceny swojej pracy w grupie adekwatnie do faktycznych efektów i zaangażowania.

Zarządzanie sobą

Zarządzanie sobą to zdolność świadomego i refleksyjnego kierowania własnym rozwojem, funkcjonowaniem i działaniami (Stojak, 2022).

Na kompetencję zarządzania sobą składają się:

- umiejętność uczenia się;
- umiejętność rozwijania swoich zainteresowań;
- wytrwałość;
- orientacja na przyszłość.

Uczeń kończący klasę ósmą szkoły podstawowej, jeśli posiada kompetencję zarządzania sobą:

W obszarze umiejętności uczenia się:

- definiuje i parafrazuje cele swojego uczenia się;
- dokonuje samooceny swojej pracy;
- dokonuje ewaluacji własnej pracy za pomocą samodzielnie opracowanych kryteriów;
- dostrzega, na czym polega jego sposób uczenia się;
- ocenia metody i techniki pracy pod kątem adekwatności do wybranego celu, efektywności, a także własnych preferencji;
- analizuje przyczyny i konsekwencje własnych decyzji.

W obszarze rozwijania swoich zainteresowań:

- opisuje to, co jest dla niego szczególnie interesujące;
- rozwija swoje zainteresowania, samodzielnie poszukując dodatkowych źródeł wiedzy;
- wykorzystuje wiedzę i umiejętności zdobyte samodzielnie w procesie uczenia się;
- stale rozwija swoje zasoby i mocne strony, dążąc do mistrzostwa.

W obszarze wytrwałości:

- dąży do wykonania zadania, nawet jeśli jest ono dla niego trudne;
- podejmuje wiele prób mimo niepowodzeń – pracuje do skutku;
- samodzielnie opracowuje różnorodne sposoby rozwiązania zadania;
- poprawia i doskonali swoją pracę wiele razy.

W obszarze orientacji na przyszłość:

- określa, jakie pozytywne, a jakie negatywne skutki będzie miało jego działanie;
- wskazuje, jakie są przyczyny jego porażek i sukcesów;
- formułuje ważny dla siebie cel;
- planuje działania, które pomogą mu zrealizować jego cel rozwojowy.

Rozwiązywanie problemów

Rozwiązywanie problemów to zdolność poszukiwania, znajdowania i testowania pomysłów, które usuną przeszkody na drodze do celu (Pasich, Żmijowski, 2022).

Na kompetencję rozwiązywania problemów składają się:

- umiejętność rozumienia problemu;
- umiejętność projektowania i realizacji rozwiązań;
- umiejętność wnioskowania;
- tolerancja dla wieloznaczności.

Uczeń kończący klasę ósmą szkoły podstawowej, jeśli posiada kompetencję rozwiązywania problemów:

W obszarze rozumienia problemu:

- stosuje różne narzędzia do wyjaśniania problemu z wielu perspektyw (np. analogie, metafory, wizualizacje);
- podejmuje próbę operacjonalizacji przez wskazanie różnych elementów rozwiązania: adresatów, kontekstu, możliwych rezultatów;
- dokonuje kadrowania poprzez wybór najbardziej interesującego go aspektu problemu.

W obszarze projektowania i realizacji rozwiązań:

- aktywnie uczestniczy w procesie generowania różnorodnych pomysłów, proponując rozwiązania i komentując rozwiązania innych;
- samodzielnie planuje działania zmierzające do rozwiązania złożonych problemów i realizuje ten plan, odnosząc się do pojawiających się trudności.

W obszarze stosowania metod wnioskowania (obecnym również w samodzielności myślenia):

- formułuje krytyczne pytania w odniesieniu do samodzielnie sformułowanych kluczowych problemów i idei;
- wybiera najbardziej użyteczną w danym przypadku procedurę wnioskowania i samodzielnie prowadzi wnioskowanie;
- stawia wiele konkurencyjnych hipotez dotyczących rozwiązania problemu i weryfikuje je, jest gotowy do zmiany swoich wniosków.

W obszarze tolerancji dla wieloznaczności:

- wyjaśnia, które perspektywy problemu są kluczowe i dlaczego, włączając tę wiedzę do sformułowania stanowiska warunkowego lub ambiwalentnego;
- uwzględnia w proponowanych rozwiązaniach różne możliwe perspektywy widzenia problemu;
- podejmuje próby kompromisowego rozwiązania problemu;
- wykazuje się wytrwałością w przewyżnianiu różnych trudności; reaguje elastycznie na nieprzewidziane trudności.

Samodzielność myślenia

Samodzielność myślenia, nazywana również krytycznym myśleniem, to zdolność do samodzielnego, krytycznego interpretowania danych i wyciągania z nich wniosków (Pabisek, 2022).

Na kompetencję samodzielności myślenia składają się:

- umiejętność zarządzania informacją;
- umiejętność wnioskowania;
- ciekawość poznawcza;
- nonkonformizm poznawczy.

Uczeń kończący klasę ósmą szkoły podstawowej, jeśli posiada kompetencję samodzielności myślenia:

W obszarze zarządzania informacją:

- samodzielnie wyszukuje informacje w wielu źródłach, stosując różnorodne strategie wyszukiwania;
- dokonuje selekcji informacji na podstawie samodzielnie zdefiniowanych kryteriów;
- dokonuje hierarchizacji informacji na podstawie wielu kryteriów;
- samodzielnie identyfikuje kluczowe problemy i idee;
- weryfikuje/ ocenia krytycznie informacje (ich prawdziwość, wiarygodność), rozróżnia w nich warstwy: informacyjną, wyjaśniającą i oceniającą.

W obszarze wnioskowania:

- formułuje krytyczne pytania w odniesieniu do samodzielnie określonych kluczowych problemów i idei;
- wybiera najbardziej użyteczną w danym przypadku procedurę wnioskowania i samodzielnie prowadzi wnioskowanie;
- stawia wiele konkurencyjnych hipotez dotyczących rozwiązania problemu i weryfikuje je; jest gotowy do zmiany swoich wniosków.

W obszarze ciekawości poznawczej:

- wyznacza sobie zadania, stawia pytania związane z poznawaniem samodzielnie wybranego zagadnienia i poszukuje odpowiedzi na nie;
- samodzielnie wyszukuje sposoby i podejmuje działania wspierające jego rozwój w wybranej dziedzinie;
- opowiada o swoich zainteresowaniach, nazywa je.

W obszarze nonkonformizmu poznawczego:

- wskazuje argumenty i kontrargumenty za różnymi odpowiedziami, postawami, perspektywami lub przeciw nim, pokazuje odmienne perspektywy oraz motywacje oceny postaw i odpowiedzi;
- identyfikuje modele mentalne w rozwiązaniach i wynikające z nich ograniczenia; podejmuje próbę ich przełamania;
- wskazuje sytuacje, w których mógłby być możliwy kompromis ze stanowiskiem innej osoby.

Liderstwo

Liderstwo to zdolność wpływania jednej osoby na inne (Lisicki, Skura, 2022).

Na kompetencję liderstwa składają się:

- umiejętność zarządzania zmianą;
- umiejętność podejmowania refleksji;
- inicjatywność.

Uczeń kończący klasę ósmą szkoły podstawowej, jeśli posiada kompetencję liderstwa:

W obszarze zarządzania zmianą:

- opracowuje plan we współpracy z innymi;
- realizuje działania zgodnie z planem;
- terminowo realizuje zadania, wspiera swój zespół w dotrzymywaniu umówionych terminów;
- zmienia coś w planie czy z czegoś rezygnuje, kiedy jest to niezbędne do osiągnięcia założonego celu;
- sprawdza różne rozwiązania i wybiera te najlepsze;
- mobilizuje członków swojego zespołu do działania;
- bierze odpowiedzialność za swoje działania i za działania zespołu, któremu lideruje.

W obszarze podejmowania refleksji:

- określa swoje zachowania i reakcje w momencie wprowadzania zmiany, korzysta z tej wiedzy w kolejnych działaniach;
- dokonuje samooceny swoich działań jako lidera;
- inicjuje i prowadzi w zespole refleksję nad jego osiągnięciami i sposobami działania;
- wskazuje czynniki, które wspierały lub hamowały działania zespołu w danej sytuacji.

W obszarze inicjatywności:

- wychodzi z inicjatywą, zaprasza innych do wspólnego działania;
- mobilizuje innych do działania;
- dostrzega pomysły wszystkich członków zespołu, analizuje je, wyraża swoją opinię na ich temat;
- docenia pracę innych, odnosząc się do konkretnych faktów;
- wyraża swoje poglądy, również te mało popularne i krytyczne;
- podejmuje ryzyko zmiany;
- nie zniechęca się w obliczu porażki, mobilizuje swój zespół do podejmowania kolejnych działań.

Bibliografia

- Arkusińska, A., Bogustawska, M. (2022). Jak rozwijać kompetencję współpracy w szkole?. Warszawa: CEO.
- CEO (2022), Dydaktyka rozwoju kompetencji przyszłości, Warszawa: CEO.
- Corcoran, T.B., Mosher, F.A., Rogat, A. (2009). Learning Progressions in Science: An Evidence-Based Approach to Reform. Pennsylvania: CPRE Research Reports.
- Duncan, D.G., Hmelo-Silver, C.E. (2009). Learning progressions: Aligning curriculum, instruction, and assessment. *Journal of Research in Science Teaching*, 46:6, 606–609.
- Lisicki, M., Skura, M. (2022). Jak rozwijać kompetencję liderstwa w szkole?. Warszawa: CEO.
- Marzano, R.J. (2010). *Formative Assessment & Standards-Based Grading*. Bloomington: Marzano Research.
- Marzano, R.J. (2006). *Classroom Assessment & Grading that Work*. Alexandria: ASCD.
- Pabisek, M. (2022). Jak rozwijać kompetencję samodzielności myślenia w szkole?. Warszawa: CEO.
- Pasich, L., Żmijski, J. (2022). Jak rozwijać kompetencję rozwiązywania problemów w szkole?. Warszawa: CEO.
- Stojak, J. (2022) Jak rozwijać kompetencję zarządzania sobą w szkole?. Warszawa: CEO.
- Shepard, L.A. (2018). Learning progressions as tools for assessment and learning. *Applied Measurement in Education*, 31:2, 165–174.

Szkoła dla innowatora

Szkoła dla innowatora to trzyletni pilotażowy projekt realizowany z inicjatywy Ministerstwa Rozwoju i Technologii oraz Ministerstwa Edukacji i Nauki.

Jego główny cel to wprowadzenie w szkołach zmian sprzyjających systematycznemu rozwijaniu kompetencji proinnowacyjnych uczniów oraz wypracowanie sposobu wdrażania podobnych rozwiązań w kolejnych placówkach. Szkoła dla innowatora to przestrzeń dla innowacyjnych działań edukacyjnych, które można wprowadzać w szerszej skali. Efektem projektu jest między innymi wypracowanie rekomendacji zmian ułatwiających systemowe rozwijanie kompetencji proinnowacyjnych.

W projekcie brało udział dwadzieścia szkół. w każdej z nich pracowaliśmy z jedną siódmą klasą oraz jej nauczycielami i dyrekcją. Nauczyciele i dyrektorzy byli objęci szerokim wsparciem szkoleniowym i konsultacyjnym. Pod opieką indywidualnych doradców nauczyciele poszerzali repertuar stosowanych metod nauczania i oceniania. Ważny element projektu to dostosowanie przestrzeni szkolnej do kształcenia kompetencji proinnowacyjnych.

Każda ze szkół otrzymała wsparcie w reorganizacji przestrzeni i doposażeniu swoich pracowni. w ramach Szkoły dla innowatora powstało także kilkadziesiąt narzędzi edukacyjnych i scenariuszy do wykorzystania w pracy z uczniami.

Projekt był realizowany przez Centrum Edukacji Obywatelskiej we współpracy ze Stowarzyszeniem Wolne Inicjatywy Społeczne, Szkołą Edukacji Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności i Uniwersytetu Warszawskiego, Fundacją Zwolnieni z Teorii oraz Deloitte Polska.

Więcej na www.szkoladlainnowatora.ceo.org.pl.



Centrum Edukacji Obywatelskiej

Jesteśmy największą w Polsce organizacją pozarządową zajmującą się edukacją. Współpracujemy z nauczycielami, nauczycielkami i dyrekcjami szkół, proponując im nowe metody nauczania oraz tematy do podjęcia w szkole. Dzięki nim uczniowie i uczennice angażują się w swoją edukację i lepiej radzą sobie z wyzwaniami współczesnego świata.

Prowadzimy programy, które rozwijają wiarę we własne możliwości, otwartość oraz krytyczne myślenie, uczą współpracy i odpowiedzialności, zachęcają do zaangażowania w życie publiczne i działania na rzecz innych. W proponowanych rozwiązaniach łączymy wiedzę ekspercką ze współpracą z doświadczonymi nauczycielami, nauczycielkami oraz dyrektorami i dyrektorkami pracującymi na co dzień w szkołach.

Działamy od dwudziestu ośmiu lat. Współpracujemy z około czterdziestoma tysiącami nauczycielek i nauczycieli oraz dyrektorów i dyrektorek z około dziesięciu tysięcy szkół z całej Polski.

Jesteśmy niezależną instytucją edukacyjną i mamy status organizacji pożytku publicznego (OPP). Za swoją działalność i dorobek merytoryczny zostaliśmy wielokrotnie nagrodzeni, m.in. honorową odznaką Ministerstwa Edukacji Narodowej „Za zasługi dla oświaty” oraz tytułem „Instytucja Pro Publico Bono”.

Współpracujemy z instytucjami takimi jak Ministerstwo Edukacji i Nauki, Ministerstwo Rozwoju i Technologii, Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności, Komisja Europejska, Miasto Stołeczne Warszawa i Rzecznik Praw Obywatelskich. Realizowaliśmy także projekty we współpracy z partnerami biznesowymi, m.in. Google, Deloitte, ING Bank Śląski, PwC, mBank i Credit Suisse.

Prowadzimy akredytowaną placówkę doskonalenia nauczycieli o zasięgu ogólnopolskim.

Więcej na www.ceo.org.pl.